

BREDASE VREDESPRIJS

Mo Omar, winnaar Bredase Vredesprijs 2018

Mo Omar (22) won in 2018 de Bredase Vredesprijs als jongste ooit. Die kreeg hij voor een project, waarbij hij hangjongeren die af dreigen te glijden het goede voorbeeld geeft.

“Mijn moeder was veertien toen ze me kreeg; ze scheidde al snel van mijn vader. Mijn leven lang heb ik de warmte en bescherming van een moeder gemist. Onder druk van de familie nam mijn vader me mee naar Nederland, hij had me liever daar gelaten.” De vader van Mo geeft niet altijd het goede voorbeeld: Mo wordt vanwege huiselijk geweld drie maanden uithuisgeplaatst. Daarnaast maakte zijn vader Mo ook op papier vier jaar ouder. Als hij formeel achttien is, maar in werkelijkheid pas veertien jaar oud is, haalt Mo zijn diploma van de praktijkschool. Jeugdzorg laat hem los en het is de bedoeling dat hij gaat werken. Toch gaat hij verder leren.

“Tijdens mijn stage kwam ik bij terecht bij Grote Broer. Een paar mensen om me heen steunden me, waardoor ik het volhield. Voor het eerst wist ik: zo iemand wil ik ook zijn. Voor jonge gasten die op straat rondhingen heb ik vervolgens het project Kleine Broer opgericht. Ik leerde ze bijvoorbeeld om anderen te helpen of zwerfvuil op te rapen, gaf ze ook het goede voorbeeld. Op die manier worden jongeren trots op zichzelf.

De Vredesprijs heeft een ommekeer in mijn leven gebracht. Het is erkenning en waardering; ieder mens heeft dat nodig. Daardoor kan ik stevige stappen blijven zetten op de goede weg. Dit jaar rond ik de opleiding Sport en Beweging af en komend schooljaar begin ik met Social Work, een maatschappijgerichte vervolgopleiding. Mijn ervaringen brengen me inzichten en hebben me sterker gemaakt. Daardoor kan ik anderen helpen. En dat levert een diepe verbinding op met anderen.”

Kees en Henny de Wit, winnaars Bredase Vredesprijs 2016

Henny en Kees de Wit (76 resp. 75 jaar) zetten zich al ruim 10 jaar met verve in India in om kinderen met een fysieke en/of verstandelijke beperking en kinderen met psychosociale problemen een toekomst te geven. Daarvoor hebben ze in samenwerking met de Indiase paters Norbertijnen crèches en een school voor speciaal onderwijs opgericht, naast een counselingcentrum dat kinderen en ouders ondersteunt via huisbezoeken. Henny en Kees wonnen in 2016 de Bredase Vredesprijs.

Dat een lichamelijke of verstandelijke beperking of psychosociale problematiek niet je levenslot hoeft te zijn, of een straf van Allah/God: die awareness heeft de ogen geopend van veel ouders en kinderen in de deelstaat Karnataka in India (NR.Pura). Henny en Kees de Wit, zelf psychotherapeut, hebben laten zien dat er kansen zijn voor kinderen met een (meervoudige) beperking of psychische problemen, als ze de juiste zorg en onderwijs krijgen. Naast Henny en Kees gaan twee gespecialiseerde kinderfysiotherapeuten uit Etten-Leur al sinds 2016 mee naar NR.Pura voor zorg-on-the-job, en nascholing en training van de therapeuten aldaar. Een waardevolle aanvulling.

“We hebben ouders tot tranen toe geroerd gezien dat hun gehandicapte kind überhaupt naar school kon”, vertelt Henny. “Dat raakt je”. Ook de 7-jarige jongen die met een goed gehoorapparaat ineens kon horen en zijn eerste woorden ging spreken, blijft hen bij.

In Nederland vindt de fondsenwerving plaats: particulieren, kerken, maar ook De Wilde Ganzen en Cordaid dragen bij aan de benodigde middelen.

“We maken ook brochures en ook Youtube filmpjes over psychosociale problemen, zoals over examenangst, wat daar heel sterk speelt. In de klassen bespreekt de counselor de problemen; de brochures worden vervolgens aan de kinderen en ouders uitgedeeld. Die combinatie van faciliteiten en interventies heeft echt toegevoegde waarde: meer kennis bij de ouders en daardoor meer kansen voor de kinderen. Want een beperking is echt geen straf of je lot”.

Jan Hopman, winnaar Bredase Vredesprijs 2015

Jan Hopman (74) nam vele vrijwilligersinitiatieven: hij creëerde inlooppunten, was bestuurder bij een voetbalclub voor vooral Marokkaanse jongeren, was voorzitter van de herdenking van de Kristallnacht Breda en is zeer actief in het Mondiaal Centrum Breda en in de organisatie van de vredesweek. In 2015 ontving hij de Bredase vredesprijs.

Ook zeven jaar na zijn pensionering is Jan Hopman nog volop actief. Hij is druk met het organiseren van een Bredase inloop voor ongedocumenteerden, de Herdenking en Viering van de Afschaffing van de Slavernij en is nog dagelijks bezig met het mondiaal Centrum Breda, dat hij hielp op te richten. Daarnaast staat hij veel mensen individueel bij. Een van de nieuwe initiatieven waaraan hij meewerkt is een *Walk for peace*: een grote stoet die in de Vredesweek door de stad trekt met onderweg muziek en sprekers over vrede.

“Ik heb moeite met stilzitten. Ik laat mij horen en kom op voor mensen die dat zelf niet of moeilijk kunnen: uitgeprocedeerde asielzoekers, vluchtelingen, daklozen, jongeren die moeilijk hun weg in deze samenleving weten te vinden, eenzame ouderen, noem maar op. Ik heb elf jaar in Chili gewoond en gewerkt. Toen heb ik ervaren wat het is om een vreemdeling te zijn. Dat gevoel bepaalt nog steeds vaak mijn keuzes. Het is voor vluchtelingen niet niks om opeens in een vreemd land helemaal opnieuw te moeten beginnen.

Wat ik vaak als hindernis heb ervaren, is dat hulpverleners en ambtenaren niet buiten regels en structuren kunnen denken, zelfs niet als ze zien dat dat tot onrecht leidt. Daarvan bestaan er te veel voorbeelden. Ik probeer altijd het gesprek aan te gaan. Verbinding is voor mij een sleutelwoord. Ik heb ervaren dat door partijen samen te brengen, oplossingen kunnen worden gevonden. En er is nog genoeg te doen.”